

မိုး : မိုး : မိုး : မိုး : မိုး

အကြည်ဝေ

လောကမှာ ဘယ်သူမှ အပြစ်မကင်းပါဘူး။

လိမ်ညာခြင်းကို အပြစ်လို့ သတ်မှတ်ပြီးကတည်းက...

*

လက်ထဲတွင် ဟမ်းဖုန်းစရောက်သည့်နေ့က ဤပြဿနာစပါသည်။

မိဘလုပ်စာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်စား၊ ထိုင်သုံးဖြုန်းနေရသော ဘဝက ငြီးငွေ့လွန်း၍ ဩစတြေးလျရှိ မိဘနှစ်ပါးအား လက်အား၍ ဟမ်းဖုန်းတစ်လုံးကိုင်ချင်ကြောင်း ပူဆူလိုက်ရာမှ ဤပြဿနာစပါသည်။

“သားရယ်... အိမ်မှာ လည်း လိုင်းဖုန်းရှိနေရဲ့ သားနဲ့ ဟမ်းဖုန်းက ဘာလုပ်မှာ လဲ၊ အဖေတို့ ဆို အလုပ်ရှုပ်လွန်းလို့ ဖုန်းကိုပိတ်ထားရတာ”

ဩဇီ(ဩစတြေးလျ)မှ ဖခင်၏ စကား။

“ဟာ... အဖေကလည်း အိမ်ဖုန်းဆိုတာ အိမ်မှာ ပဲ သုံးရတာ၊ သား အိမ်မှာ မရှိရင် အဖေတို့ နဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်မလဲ၊ အဖေတို့ ကို လမ်းမှာ သတိရရင်တောင် သားက ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ”

အမှန်တော့ မိဘဆိုတာ ပိုက်ဆံလိုမှ သတိရတာ။ ကျန်တဲ့ အချိန်ဆို သတိရဖို့ ဝေးလို့ ရှိတယ်တောင်မထင်။

“မင်းသုံးဖြုန်းနေတာလဲ များ ပြီနော၊ တစ်လောကလည်း ကားက

ရေငတ်လို့ ရေဆင်းသောက်တာ ကရိန်းနဲ့ တောင် ပြန်ဆွဲတင်ရတယ်ဆို
”

မှန်ပေ၏။ မကြာသေးခင်ကမှ ကားက မြောင်းထဲကျသွား၍
မနည်းပြန်ဆွဲတင်၍ ပြင်ရသေး၏။

“အလုပ်အကိုင်ကလည်း မရှိ၊ ဒီလောက်တောင် သုံးဖြုန်းနေရင် နိုင်
ငံခြားရောက်နေတဲ့ မိဘနှစ်ပါးလည်း အချုပ်နဲ့ နီးပြီနော”

“လုံခြုံတာပေါ့အဖေရာ၊ အဲလေ ဒီလောက်နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။”

“ငါဖြစ်တာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်အမေလည်း ဟိုအတန်း
ရောက်တော့မယ်”

“ဖွဟဲ့... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ ဘယ်အတန်းလဲအဖေ”

“ဂုဏ်ထူးတန်းကိုပြောတာကွ၊ အခု သြဇီမှာ ကျောင်းပြန်တက်နေ
တာကိုပြောတာ”

ကိုယ်ထင်တာမဟုတ်လို့ သက်ပြင်းချမိသည် ။ နောက်နှုတ်က လွှတ်
ခနဲ...

“ဪ... ဒီအမေကလည်း အသက်ကြီးမှ လက်ပေးသင်တုန်း”

“ဟေ့ကောင်... မင်းအမေကို ခွေးလို့ ပြောတာလားကွ၊ ဟေ... ခွေးမ
သား”

“ဟင်... ဟင် ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ အဖေပြောတာ”

“ငါဘာပြောလို့ လဲကွ”

“ခွေးမသားဆို၊ အမေဘာဖြစ်သွားပြီလဲ”

“ကိန်”

အဖေတောက်ခတ်လိုက်ပုံရသည် ။ သို့သော် ဖုန်းသံက မကြည်၍ အထက်ပါအသံသာ ကြားလိုက်ရသည် ။

“ကျွန်တော်ပြောတာက ရိုးရိုးပါအဖေရာ၊ အမေက အသက်ကြီးမှ လက်ပေးပြီး စာပြန်သင်နေတာကိုပြောတာပါ၊ အခုဟာက အမေ့ကို သတိရရင်လည်း ဆက်စရာဖုန်းက အဲ... အိမ်မှာ တော့ရှိတာပေါ့၊ လမ်းမှာ ဆိုဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မြင်ရင် အမေ့ကိုလွမ်းတယ်အဖေရာ၊ အရက်ဆိုင်မြင်တော့ အဖေ့ကို လွမ်းတယ်အဖေရာ၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် အဖေရောချသေးလား”

“ချတယ်... အဲ... ဟေ့ကောင် ငါအရက်ဖြတ်ထားတာ ကြာပြီကွ၊ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှ လေးပတ်သောက်တာ၊ အာ ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ကဲ ကဲ မင်းလိုချင်တဲ့ ဟမ်းဖုန်းကို မင်းဦးလေး ကဗျာဆရာရူးဆီမှာ ပြောပြီး ငွေထုတ်လိုက်၊ အေး... သူပေးရင်တော့ယူ၊ မပေးရင်မယူနဲ့ ဒါပဲ”

ဂွပ်ခနဲ ဖုန်းချသွားသည် ။ ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးရဖို့ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာသွားပြီ။ အဖေ၏ ညီ ကဗျာဆရာ (လူအမည်သဲမောင်) သားအိမ်ကောင်းကို ချောရပေဦးမည်။

နာမည်ရင်း သဲမောင်ဖြစ်သော်ငြား အဆိုတော့ ထူးအိမ်သင်ကို တစ်ဖက်သတ် လေးစားရချိမ့်တကား သူ၏ ကလောင်အမည်ကို ထူးအိမ်သင်အဖြစ် ပြောင်းလဲချင်သော်လည်း အများက အပြစ်တင်မည် ကြောက်၍ ကတစ်ကြောင်း၊ နေ့နံမကိုက်သည် ကတစ်ကြောင်းတို့ ကြောင့် နေ့သင့်နံသင့် သားအိမ်ကောင်းဟူသော ကလောင်အမည်နှင့်သာ ပျော်မွေ့နေရလေတော့သည် ။ ဒါကို ဘဝတူကဗျာဆရာများ ကဗျာရေးဖော်များက သူ့အား ချစ်စနိုးဖြင့် သားအိမ်ကောင်းဟု ခေါ်ရမည့်အစား ရေးတော့အမှန် ဖတ်တော့အသံဆိုသည့်အတိုင်း

“(သား)သအိမ်ခေါင်း၊ ကိုသအိမ်၊ ဦးသအိမ်ခေါင်း” ဟု သာ ခေါ်တွင်ကြလေသည်။ ။ ဤသည် ကိုလည်း သူက ပီတိ ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ...

*

“ဦးသားအိမ်(အသံထွက်ဖြင့်သာဖတ်ပါ။)”

ဘောပင်ကိုင်ထားလျက် သဘောခွေသွားပုံရသည် ။ ပျော့ကျသွား၏ ။ သူကလောင်အမည်ကို လွန်စွာတန်ဖိုးထား၍ ဖြစ်၏။

“ဦးသားအိမ်ကဗျာတွေ အခုတက်လာတယ်နော်”

အမြောက်ကြိုက်မို့ မြောက်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါကိုကြီးရင်ပြီးရော အမြောက်သာမက စိန်ပြောင်းပါကြိုက်သော ဝမ်းတွင်းရူး ဦးဖြစ်သူက...

“ဒါပေါ့ကွ... သားအိမ်ကသန္ဓေတည်လာတဲ့ သဘောပေါ့ကွ”

“ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား”

“ယောက်ျား၊ အဲ... ဘာ... ဘာပြောတာလဲကွ၊ ကဗျာမှာ ယောက်ျားမိန်းမ မရှိဘူး၊ လောဘ၊ မောဟ မရှိဘူးကွ၊ ဒေါသရှိတယ် မာန်မာနရှိတယ်၊ အဲဒါမှတ်ထား”

ပြောပုံကိုက ကဗျာသံစာသံပါနေ၏။ ဒါကို အလိုက်တသိ ပြန်လျှော့ရင်း...

“ဪ... ဟုတ်သား၊ အဲ အခုတလော ဦးသားအိမ်ရေးတဲ့ ကဗျာတွေက သိပ်ခမ်းနားတာပဲနော်”

“ဘယ်ရမလဲ... မင်းသိပါတယ်၊ သားအိမ်ကောင်းကကြီးတယ်”

“ခစ်”

ကျွန်တော့်ခိုးရယ်သံကြောင့် သူ့မျက်မှောင်ကျုံ့၍ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းဘာခိုးရယ်တာလဲကွ ဟေ”

မျက်နှာပိုးကို ချက်ချင်းပြန်သတ်ရင်း...

“ခိုးရယ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကဗျာဆရာ သားအိမ်ကောင်းက ခေတ်
ရှေ့ပြေးပြီး ကဗျာအသုံးအနှုန်းတွေ မြင့်တက်လို့”

နဂိုက ဝမ်းတွင်းရူးမို့ ချက်ချင်းပြန်ဝင့်သွားသည်။

“မှန်ပေါ့... သားအိမ်ကောင်းက ကြီးလည်း ကြီး၊ မြင့်လည်း မြင့်တယ်”

“ကလေးလိုချင် ချက်ချင်းရနိုင်တဲ့ အနေအထားပေါ့နော်”

“ဘာ”

“ဪ... ကဗျာကလေးများ လိုချင် ချက်ချင်းရနိုင်တာပေါ့လို့ ၊ အဲ...
အခုတလော ဦးလေးရဲ့ ကဗျာတစ်ဗျက် သိပ်လူပြောများ နေတယ်နော်”

သူ့ မျက်မှောင်ကျုံ့သွား၏။

“အေး... ရေးတာလည်း များ ၊ နာမည်ကြီးတာလည်း များ တော့ ဘယ်ကဗျာလဲမသိဘူး”

အမှန်တော့ ကဗျာနုသစ်တို့ ၊ အသစ်တို့ ၏ ကဗျာ၊ ရင်ဖွင့်သံကဗျာတို့ စသည် ဖြင့် ကလောင်သစ်ကဏ္ဍမှာ တင် သုံးလေးပုဒ်လားပါဖူးတာ။ ဒါကိုတောင် သူ့ကိုယ်သူ ဝါရင့်ကလောင်ရှင်ကြီးအတိုင်း။

ကိုယ်ကလည်း တယ်လီဖုန်းလိုချင်နေသူမို့ အချို့သတ်၊ အကြိုက်ပေးရမည်မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်....

“ဟိုလေဗျာ... သားအိမ်ကောင်းရဲ့ ကင်ဆာဆိုတာလေ”

သူက အမှတ်ရသွားသလိုဖြင့် ရှေ့စားပွဲကို လက်ဖြင့်တဖြန်းဖြန်းပုတ်ပြီး...

“ဪ... သားအိမ်ကောင်းကင်ဆာ၊ သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာ၊ အဲဒါကိုပြောတာလား”

သူ့ဘာသာသူပြောပြီး မြိန်သွားသည် ။
ကဗျာဆရာနှင့်တူအောင်ဆိုပြီး တမင်မရှိရှိအောင် ထားထားသော မေးမွေးနှစ်ပင်သုံးပင်ကိုပွတ်ပြီး...

“သားအိမ်ကောင်းကင်ဆာဆိုတာ သိပ်တန်ဖိုးရှိတာပေါ့ကွာ၊ ပညာပေးလေးလည်း ဆန် ကဗျာကလည်း လှတာကိုး”

“ဟုတ်ပါဦးရာ... တိုတိုလေးနဲ့ ထိတယ်ဆိုတာ အဲဒီကဗျာမျိုး... ဘာတဲ့ ”

“တစ်စက္ကန့်တွင် အမျိုးသမီးလေးယောက်နှုန်း ဤရောဂါနဲ့ သေနေကြသည် ဆိုတာလေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီးရဲကာ
ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားသည် ။

“ဟေ့ကောင်... အဲဒါကြော်ငြာကွ၊ ငါ့ကဗျာ မဟုတ်ဘူး ၊ တောက်... ဒီကောင်ကွာ ကဗျာမှန်းမသိ၊ ကြော်ငြာမှန်းမသိ”

ပြောပြီးမှ မှားသွားမှန်းသိရသည် ။ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များ တွင် အမြဲပါနေသော ကြော်ငြာနှင့် ကိုယ့်ဦး၏ ကလောင်အမည်ရောသွားတာကိုး။ သူရေးတာက နာမည်မကြီး။ ဟိုကြော်ငြာက နာမည်ကြီးမို့ စိတ်စွဲသွားခြေ

င်းဖြစ်သည်။ နောက်မှ အသေအချာပြန်စဉ်းစားပြီး...

“ဪ... မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ ဟိုလေ”

“ညကလေကိုလိုက်၊ လက ညကိုလိုက်

လူကလေကိုလိုက်၊ ညကလူကိုလိုက်

ညကလေကိုစား၊ ညကလူကိုစား

လိုက်စားခြင်းများ စွာ... ရောဂါ ကင်းဆာ”

“ဆိုတာလေ ဦးရယ် သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပဲ၊ အဲဒါ ဘာတွေရေးထား
တာလဲဟင်”

“အင်... အင်”

ပထမတော့ ကော်လံတထောင်ထောင်လုပ်နေသေး၏။ ဘာရေးထား
တာလဲဟု မေးလိုက်မှ အုန်းသီးကြီးအလုံးလိုက် မျိုချလိုက်ရသူလို
နင်သွားပုံရ၏။

“မင်းကလည်း တစ်မှောင့်၊ သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လည်း ပြောသေး၊
ဘာရေးထားတာလဲ ပြောသေးဆိုတော့ ငါက ဘာကိုပြောပြရမှာ လဲ”

“ဟိုလေ... ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ရေးထားလဲလို့ သိချင်တာပါ အဟဲ”

မနည်းမျက်နှာကို ဖြ၍ ဖားရ၏။ ဒါကို ကဗျာဆရာ
သားအိမ်ကောင်းက ကိုယ်ကိုမတ်၍

“သိပ်လေးနက်တာပေါ့ကွာ၊ အသေအချာနားထောင်”

ဆိုကာ သူ၏ ကင်ဆာကို အသေအချာရှင်းပြ၏။

“ညကလေကိုလိုက် ဆိုတာ ညကလေကိုလိုက်တာပေါ့ကွာ၊ မှတ်နော်၊ မှ

တ်မှတ်၊ အဲ လကညကိုလိုက်ဆိုတာက လကညကိုလိုက်တာပေါ့၊ ရှင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင်းပါတယ်”

ရှင်းတာမှ အတော်ရှင်းပါတယ်ကွယ်။ ဘာမှ ကိုမရှုပ်တာ။

“အဲ... အဲဒီလိုပဲ လူကလကိုလိုက်ဆိုတာ လူကလကို လိုက်တာပေါ့၊ ညက လူကိုလိုက်ဆိုတာက ညကလူကိုလိုက်တာပေါ့၊ အဲဒီကမှ တစ်ဆင့်”

“ဦးလေး... ဦးလေး”

“ဟင်... ဟင်”

စကားမဆုံးခင် ဖြတ်တားလိုက်ရသည် ။ သည် အချိန်မှာ မှ အကွက်ကောင်းမည်ကိုး။

“အဲဒီကဗျာအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်သိချင်တာ မဟုတ်ဘူး ဗျ”

“ဟင်... ဘာ... ဘာ”

သားအိမ်ကောင်းကြီး ပြူးလာသည် ။ မျက်လုံး။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးဗျ”

“ဟယ်”

သူ့ရင်ဘတ်သူဖိသည် ။ တစ်ချက်ပစ်၊ တစ်ချက်ထိမှို ဆက်တွန်းရသည် ။

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရ၊ သူက ကဗျာဆရာ သားအိမ်ကောင်းကို သိပ်လေးစားတာ”

“အဟွန်း”

အမူလွန်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ မသိသူများ အတွက်တော့ အမူးလွန်နေသလို။

“ကောင်မလေးက ဖြူဖြူချောချောလေးဗျ၊ အဲဒါ သူက ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ အမြဲပြောတာ”

“ခေါ်... ခေါ်လာ လိုက်လေကွာ၊ မင်းကလည်း ဒီလောက်လေးစားနေမှ တော့ သူ သူလည်း တွေ့... တွေ့ချင်ရှာမှာ ပေါ့၊ ဂလု”

တံတွေးမျိုချသံက အတော်ကျယ်သည် ။ ကျွန်တော်လည်း ဟန်ကျပန်ကျ ခေါင်းကုတ်ပြရသေး၏။ လူပျိုကြီးများ မိန်းမနှင့်မျှားလျှင် ရသည်ချည်း။ (ကိုယ်တွေ့) “ချက်ချင်းကြီးခေါ်လာလို့ ရင်းနှီးမှုတွေ လွန်ကဲသွားရင်”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး တက်မလိုပါဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ဘယ်လိုမှ ပြန်တည်၍ မရသော ရုပ်ကြီးဖြင့်...

“အေးကွ... ငါကလည်း တစ်ခုခက်တာက ကဗျာသာမကဘဲ ရုပ်ပါ အောင်နေလေတော့ ကောင်မလေး စိတ်မထိန်းနိုင်ရင်ခက်မယ်ကွ၊ သူ့မှာ က လေးစားရင်းစွဲက ရှိတော့လေ၊ ဟီးဟီး”

အမှန်တော့ သူလိုရုပ်မျိုး ဘယ်မိန်းကလေးမှ လက်သနခံ၍ ပါးပင်ချချင်မည်မထင်။ မတော်တရော်တွေလျှင် ထိုသို့ပင်တွေ့ရမည်။

“အဲဒီတော့ ဦးလေးအနေနဲ့ တယ်လီဖုန်းလေးနဲ့ အရင်”

“ဟေ... ဒီလိုလား”

အသံက တက်ကြွမှုဖြင့် အောင်ပြီးကြည်နေသည် ။ ပြီးနောက် ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး...

“ဒါ... ဒါဆိုလည်း သွား သွားဆက်ခိုင်း လိုက်လေကွာ၊ ငါစောင့်နေမယ်”

အတင်းတွန်းလွှတ်မလိုပါ ဖြစ်နေ၏။ ကိုယ်ကသာ ဟန်မပျက်ဖြင့်...

“အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်ဘူးဗျ၊ သူဆက်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“သူက သိပ်ချမ်းသာတာဗျ၊ မာနလည်း ကြီးတယ်၊ ဦးလေးကိုမို့ သူစကားပြောချင်တာ၊ အိမ်ပေါ်က အိမ်အောက်လည်း ဆင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နောက်ပြီး ဟမ်းဖုန်းမရှိတဲ့ သူဆို သူက စကားပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟေ”

မျက်လုံးအစုံပြူးသော်လည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ လျှော့ကျသွားတာမငြိရ၏။ နောက် မသင်္ကာသလိုမျက်နှာကို ပြန်ဝေကြည့်ပြီး

“မင်းမိတ်ဆွေတွေထဲမှာ အဲဒီလောက် အဆင့်မြင့်တဲ့ သူ ငါတစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးနော၊ ဘယ်ကေတီဗီက ကောင်မလဲ ဟေ့ကောင်”

“အာ... ဦးလေးကလည်း တကယ်ဗျာ၊ ရုပ်ကလည်း သိပ်ချောတာ”

“ဟုတ်မှ လည်း လုပ်ပါ ငါ့ကောင်ရ၊ ငါတော့ အညာခံနေရပြီထင်တယ်”

မသင်္ကာသလို ပြန်မေးသည် ။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိစ္စအောင်မြင်တော့မှာ မို့...

“တကယ်ပြောတာဗျ၊ သူက ဦးလေးကို သိပ်လေးစားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးမှာ က ဟမ်းဖုန်းမရှိတော့”

“ကဗျာဆရာက ဟမ်းဖုန်းဘယ်လိုကိုင်နိုင်မှာ လဲကွာ၊ နောက်ပြီး အလုပ်ကလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အခုတောင် မင်းအဖေ ဟိုကပို့တာလေး ချွေတာစားနေရတာ၊ ဟမ်းဖုန်းတော့”

“အာ... ဦးလေးကလည်း ခေတ်ရှေ့ပြေး ကဗျာဆရာလုပ်ပြီး တုံးပါ့ဗျာ၊ အခုခေတ်မှာ မြင်ကြည့်လိုက်ပါ။ အခုဒီစာရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာ အကြည်တော်ဆိုရင် ဟမ်းဖုန်းသုံးလေးလုံးတောင် ခါးချိတ်ထားတာ၊ အရူးကြီးကျနေတာပဲ”

ဦးသားအိမ်ကောင်း ခေါင်းထောင်သွား၏။ ပြီးနောက် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ရင်း...

“အာ... ဒီကောင်က အကြွေးထူပါကွာ၊ စာအုပ်ထဲမှာ မို့ အပြင်မှာ ဆိုဒီကောင့်ကို ငါ နားရင်းအုပ်တယ်” (တွေ့လား ဇာတ်ကောင်က စာရေးဆရာကို စော်ကားတယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုမျိုး။ မှတ်ထား) “အဲဒါပြောတာဗျ ။ ဒီလိုလူတောင် ဟမ်းဖုန်းကိုင်ရင် ဦးလေးက သူဌေးညီ ကဗျာဆရာပဲ ဘာလို့ ဟမ်းဖုန်းမကိုင်နိုင်ရမှာ လဲ”

သူ မရိုးမရွှံ့ဖြစ်သွားပုံရ၏။ သို့သော်...

“မင်းကလည်း ကွာ... မင်းအဖေပိုက်ဆံက ငါ့ပိုက်ဆံမှ မဟုတ်တာ၊ လိုချင်ရင် မင်းအဖေကို ပြောရမှာ ကွ၊ ငါပြောရင် ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီ”

“ဟင်”

သူ၏ မျက်လုံးများ ရောင်စဉ်ခုနစ်သွယ် လဲ့ဖြာသွား၏။

“တကယ်... တကယ်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခပ်သွက်သွက် ညိတ်ပြလိုက်၏။

ပြီးနောက်...

“အဲဒါ... မင်းဦးလေးကို ပြောပြီး ပိုက်ဆံထုတ်လိုက်တဲ့ ”

ကျွန်တော့်စကားကို ဦးဖြစ်သူ သားအိမ်ကောင်းက
ချက်ချင်းခုန်ထပြီး...

“ဟား... ဟား ဟမ်းဖုန်းသာရလို့ ကတော့ကွာ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်ပြီး
ဟမ်းဖုန်း နားနားကပ်ပြီး...”

“ဟဲလို... သားအိမ်ကောင်းပါ။ ကင်ဆာအကြောင်း ဆွေးနွေးချင်လို့
လား”

“ဟဲလို”

★

“ဟဲလို”

ထိုကဲ့သို့ အင်မတန် ဆတ်ဆော့ချင်စရာကောင်းသော ပစ္စည်းကြီး
လက်ထဲရောက်လာသည့်အခါ နဂိုဆတ်ဆော့ချင်စိတ်ပြင်းသော ကျွန်
တော့်အဖို့ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေတော့သည် ။

“ဦးထွန်းလွင်လားခင်ဗျာ”

“.....”

“ဪ... မဟုတ်ဘူး လား၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်သီတာရောရှိလား”

“.....”

“ခင်ဗျာ... ဒေါ်သီတာ သေပြီ၊ ဘယ်တုန်းက သေသွားတာလဲခင်ဗျာ၊ သူသေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောမသွားဘူး”

“.....”

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့ သေပြီးမှ တော့ ဘယ်ပြန်ရှင်ပါတော့မလဲနော်”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ဟဲလို... ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။ ။

သူငယ်ချင်းများ ဆီဆက်။ အသိမှန်သမျှဆီဆက်။ ပြီးနောက် ဆက်စရာမရှိတော့သောအခါ တွေ့ကရာနံပါတ်နှိပ်၍ ကြုံရာလူနှင့်ပြော။ ပြောလို့ ဝလျှင် ခဏနား။ ပြီးလျှင် ကြုံရာနံပါတ်ကို ထပ်နှိပ်။ ယောက်ျားကြီးများ ဆိုလျှင်နောက်။ မိန်းကလေးများ ဆိုကျူနှင့် လွန်စွာပီတိဖြစ်ဖွယ်ရှိနေ၏။ အများ အခေါ်တော့ ဖုန်းသရဲပေါ့။

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ကိုင်ပြီး တွေ့ကရာနံပါတ် ထပ်နှိပ်လိုက်သည်။ ။

“ဟဲလို”

“အဒေါ်... အဒေါ်သမီးရှိလား”

“ဟင်... ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“ဟိုလေ... ဥမ္မာလေ”

“ဟဲ့... ငါ့သမီးထဲမှာ ဥမ္မာမရှိဘူး၊ နီလာနဲ့ ကလျာပဲရှိတယ်”

“အဲဒါဆို နီလာကို ခေါ်ပေး”

“နီလာကို... အေး ဘယ်သူလို့ ပြောရမလဲ”

“သူ့သူငယ်ချင်းလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟင်... နီလာမှာ သူငယ်ချင်းရှိလား၊ နီလာရေ နင့်သူငယ်ချင်းတဲ့ ”

ခဏတိတ်သွားသည် ။ ခဏနေမှ ...

“ဟဲလို”

“နီလာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ချင့်”

စကားတတ်ကာစ ကလေးလေး။ သူရယ်ချင်သွား၏။

“နီလာ ဘာလုပ်နေလဲ”

“ချိုဘူးကြို့နေတာချင့်”

“ကြို့လို့ ကောင်းလား”

“ကောင်းတယ်ချင့်”

“ဒါဆို ဦးလည်း လာကြို့မယ်နော်”

“မေမေ... ဦးဦးက ချိုကြို့ချင်လို့ တဲ့ ”

“သေချင်းဆိုးကြီးလို့ ပြန်ပြောလိုက်”

“တေကောပန်းကြီး”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိရင်း တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည် ။

“ခစ် ခစ် ခစ်”

ကလေးစကားများကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း အတန်ကြာရယ်နေမိသည် ။ ဖုန်းသရဲလုပ်ရတာ အင်မတန်ပျော်စရာကောင်းနေသည် ။ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ရတာကိုး။ ပြောချင်တာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလို့ ရသည် ပဲ။

ခဏနားပြီး ဝီစကီတစ်ဖန်ခွက် စပ်လိုက်သည် ။ ဦးဖြစ်သူ သားအိမ်ကောင်း မြို့ထဲသို့ ကဗျာပို့ထွက်သွား၍ အိမ်မှာ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ ရနေသည် ။ ဦးသားအိမ်ကောင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ သို့ ကဗျာပို့ထွက်လျှင် တော်ရုံနှင့်ပြန်ရောက်မည်မဟုတ်။ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာများ ဖြစ်သော သျှီသူအောင်၊ လွမ်းဝေနိုင်၊ ကျော်သီဟတို့ နှင့်တွေ့လျှင် ယမကာဆိုင်သို့ သေချာပေါက်ရောက်မည်။ ထိုသို့ရောက်လျှင် လေးဘက်ထောက်လောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ပေတော့မည်။ မဟုတ်လျှင်လည်း ကေတီမီတွင် ညနက်ပေတော့မည်။

ဝီစကီခွက်ကို နှုတ်ခမ်းနားတွေစုတ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေပြန်သည် ။ သူငယ်ချင်းများ နှင့် တစ်နေရာရာချိန်းပြီး လျှောက်လည်ရလျှင် အကောင်းသားဟု စိတ်ထဲတွေးမိသေး၏။ နောက်မှ ...

“မထူးပါဘူးလေ၊ ဖုန်းသရဲလုပ်နေတာပဲ အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်”

ဟု စဉ်းစားမိပြီး တွေ့ကရာနံပါတ်နှိပ်လိုက်သည် ။

“တူ”ခနဲ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေးအသံချို့ချို့ကြားတော့ နှုတ်ခမ်းဝတေ့ထားသော ဝီစကီခွက်ကိုပင် ဖူးခနဲ မှုတ်ထုတ်မိသည် ။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ ထပ်မံထူးသံ။ ပြောစရာစကားများ
ကြိုတင်ကြံစည်ထားခြင်းမရှိ။

ထို့ကြောင့်

“မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မလား”

“ရှင်”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွား၏။ ထိုတော့မှ ကိုယ်ပြောတာ လွန်သွား
မှန်းသိပြီး ပြန်တောင်းပန်ရန် ပြင်ဆင်ချိန်

“ဟုတ်ကဲ့... လက်ထပ်ပါ့မယ်၊ အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဟင်... ဗျာ”

တစ်ဖက်မှ စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားမိသည် ။ လူနာ
မည်တောင်မသိဘဲ ချက်ချင်းကြီး လက်ခံလိုက်တော့ ကြောင်နေမိသည်
။ နောက်မှ ကတုန်ကယင်နှင့်...

“ကျော်... ကျော်ရဲပါ”

“ဪ”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားပြန်သည် ။ နောက်မှ ...

“ရှင်... ကျွန်မကို တကယ်လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် နေ့လယ်
နှစ်နာရီမှာ ကန်တော်ကြီးထဲက ကရဝိတ်အရှေ့က ဆက်ဆက်စောင့်နေ
ပါ၊ ကျွန်မလာခဲ့မယ်၊ ရှင့်မှာ ကားရှိလား”

“ဟုတ်... ဟုတ် ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို ကားနံပါတ်ပြော”

“ငှခ... ပါ”

အလိုလိုနေရင်း အဖြေပေးမိနေသည်။ ။

“မှတ်ပုံတင်နံပါတ်က”

“၁၀/ အလမ(နိုင်)”

ဘာမှန်းမသိဘဲ ယောင်ယောင်ကန်းကန်းနှင့် မေးသမျှ ဖြေနေမိသည်။ ။

“နေရပ်လိပ်စာက”

“အင်းလျားမြိုင်လမ်း”

“ဟုတ်ပြီ၊ ရှင့်နေရပ်လိပ်စာရော၊ ဖုန်းနံပါတ်ရောပြီ၊ မနက်ဖြန်နှစ်နာရီမှာ ကရဝိတ်ရှေ့မှာ ကျွန်မကိုလာခိုးပါ၊ မလာလို့ ကတော့ ရဲတိုင်ပြီး ဖမ်းခိုင်းမယ်၊ ဒါပဲ”

ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲ ချသွားသည်။ ။

“ဟဲလို... ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ အသံမကြားတော့။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ရင်တွေတခိုင်းခိုင်း ဖုန်းချသွားသံ တီတီသာ အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ ။ ဖုန်းကို နားနားက မခွာနိုင်သေး။ ခုန်နေမိသည်။ ။

သက်သာလိုသက်သာငြား ဝီစကီဖန်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။ ။ ရန်ခန့်သံက ပြောင်းမသွား။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလည်း မသိ။

“အချစ်ဆိုတာ တစ်ရာဖိုးသုံးထည်ကွ၊ သျှီသူအောင်ကွာ ကဗျာဆရာလုပ်ပြီး ဒီတစ်ခွန်းပဲတတ်တယ်”

သားအိမ်ကောင်းတို့ အမူးလွန်ကာ လေးဖက်ထောက်၍ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

“ဟေ့ကောင်... ကျော်ရဲ ငါဒီနေ့ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့လာတယ်ထင်လဲ”

ဦးလေးမှာ မြို့ထဲသွားပြီး အနုပညာရှင်တွေနဲ့ ခင်ရတာ လွန်စွာပျော်သူဖြစ်သည်။ ။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ယောက်လောက်နှင့် ခင်ရလျှင် ပြောမဆုံးကြားမဆုံး။

“ဘယ်သူနဲ့ လဲ ဦးလေး”

“ဟိုလေကွာ... သီချင်းလည်း ရေးတယ်၊ သီချင်းလည်း ဆိုတယ်၊ စာလည်း ရေးတယ်ကွ၊ အခု ဇာတ်ညွှန်းတောင် ရေးဆိုလား”

သူပြောသမျှဆို အစုံလုပ်၊ စွယ်စုံရမို့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။

“ဘယ်... ဘယ်သူလဲဦးလေး”

“ဟိုလေကွာ... နာမည်တောင် မေ့သွားပြီ၊ ဒီကောင့်ကိုကြည့်ရင် သားရေနဲ့ အမွှေးပဲပါတာလေ၊ သူ့နာမည်က သားရေလား၊ အမွှေးလား တစ်ခုခုပဲလို့ ”

“အရိုးပါဆိုနေမှ ဦးလေးရာ”

“အေး... အဲဒီအရိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ သူက”

လူကသာ ခေါင်းမထောင်နိုင်တာက ကြွားရမည်ဆိုလျှင် မျိုးရိုးလိုက်သူမို့ လေးဖက်ကြီးသာ ကြွားနေလေတော့၏။

ကိုယ်လည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် ဖုန်းဆက်ကောင်းပြီး မိန်းမခိုးရတော့မှာ မို့ ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေသည်။ ။

ကင်းဘက်(စ်)စအဖြူကို ဘောင်ကျစ်ထားပါ။

ရှေ့တွင် ရောင်စုံဆေးခွက်များ ရှိ၏။

စိတ်ကြိုက်ဆေးခြယ်လိုက်ပါ။

ထိုအရာသည် ခင်ဗျားဘဝ ဖြစ်၏။

အကယ်၍ ကိုယ်တိုင်ဆေးမခြယ်ချင်လျှင်

အဖြူအတိုင်းထားပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်က ဆေးခြယ်ပေးလိမ့်မည်။

ထိုအရာသည် လည်း သင်၏ ဘဝပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

လောကတွင် ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခြင်းနှင့်

ပတ်ဝန်းကျင်က ရွေးချယ်ပေးခြင်း

နှစ်မျိုးသာရှိသည် ။

*

“မင်းဟာ ဟုတ်သေးရဲ့ လား ကျော်ရဲရာ”

အောင်သူရက မေးသည် ။

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ဆိုနေမှ ကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ဆက်တာပါကွ”

“မင်း ဦးသဲမောင်အရက်တွေ ခိုးသောက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းဖြစ်
နေတာလည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွာ၊ ဘယ်နှယ့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပဲ ဖုန်းထဲက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာ ချက်ချင်းအဖြေပြန်ပေးတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားဦးနော်”

မင်းမခ က စောဒကတက်သည် ။

“မင်းတို့ ကလည်း ကွာ ငါလုံးဝကို မသောက်ရသေးတာ၊ အရက်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းတွေရုံလေး။”

“ဒါဆိုရင် ဒီဖုန်းဆက်တဲ့ ကောင်မဟာ လင်တရူးဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ရဲနောင်က ကောက်ချက်ချ၏။ ထိုကောက်ချက်သည် ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း မှန်ပေလိမ့်မည်။

စကားသံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည် ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... ငါတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်”

အားလုံးခေါင်းများက ကျော်ရဲဘက်ပြန်လှည့်လာသည် ။

“ကြည့်လုပ်ဦးနော် ဟေ့ကောင်၊ မဟုတ်တရုတ်တွေနဲ့ တွေ့လို့ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေဦးမယ်”

စိတ်ပူတတ်သော ရဲနောင်က ဟန့်တားသည် ။ စပ်စုသော အောင်သူရက...

“စိတ်တော့ ဝင်စားစရာကွ”

ဒါကို အမြဲအူရွှင်နေသော မင်းမခက...

“လုပ်ကြည့်တာပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်တော့လည်း ရယ်ရတာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား ဟီးဟီး”

သူတို့ စကားကို ရဲနောင်က သူ့လက်ကောက်ဝတ် သူပြန်နမ်းပြီး...

“ငါတော့ လက်ထိပ်နံ့ရသလားလို့ ”

ကျော်ရဲမှ ပင် ကြားဖြတ်၍ ...

“အမှုတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗဟု သုတအလို့
ငှာ သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

အားလုံးက တိုင်ပင်မထားပါဘဲ တညီတညာထဲ ထွက်လာသည်။

“ဘယ်နှနာရီလဲ”

“နှစ်နာရီ”

*

ကန်တော်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်း စည်ကားနေပါသည်။

အလကားနေရင်း ရေမြင်လျှင် ကြည်နူးချင်သူတို့ ကမ်းစပ်တွင် မ
ဟာဇနက မြင်ရနိုးနှင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

စိမ်းစိုသောသစ်ရိပ်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သူများကလည်း
သီဟိုဠ်ပြည်ကြီး မီးရှို့ခဲ့သော ဟာနုမာန်တပ်ဖွဲ့လို အရိပ်ကောင်းရာ၌ ပျံ
ကျဲလို့။

အလကားနေရင်း ကိုယ့်အိမ်မှာ စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် ထမင်းစားရ
တာ မမြိန်သူများကလည်း မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ဖျာတစ်ချပ်ခင်း၍ စုဇကာ
ဇာတ်ခင်းနေကြသည်။

ရာသီက ဆောင်းရာသီ။

အချိန်က နှစ်နာရီထိုးလှထိုးခင်။

“ကရဝိတ်မှာ ပွဲရှိတယ်ထင်တယ်နော၊ ကားတွေက မနည်းဘူး”

မင်းမခစကား။ မှန်ပေသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ကရဝိတ်ဝမ်း
ဗိုက်အောက် ပျောက်ပျောက်သွားကြသည် ပဲ။

“မင်းကိုချိန်ထားတာ ဒီမှာ ရော ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ”

ရဲနောင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်ရင်း မေးသည်။ ။

“သေချာပါတယ်ကွာ၊ အချိန်က နှစ်နာရီတဲး ၊ ဟော... ဟော ဟိုမှာ လာနေတဲး တစ်ယောက်လားမသိဘူး”

ကရဝိတ်ဝင်ပေါက် ကတ္တရာလမ်းတောက်လျှောက်
လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် ပြေးဝင်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

သုခများ လွန်စွာ အရေးကြီးလာကြောင်း သိသာသည် ။
ဘေးဘီဝေကြည့်ရင်း ရှုံ့မဲ့စွာ ပြေးလာ၏။

“အေး... ရုပ်ကလေးကတော့ မဆိုးဘူးဟေ့ကောင်၊ မျက်နှာမဲ့နေတာ တစ်ခုပဲ”

“ဒီလောက်ကတော့ သည်းခံလို့ ရတယ်ကွာ၊ ဟေ့ကောင်
မြန်မြန်သွားခေါ်၊ ဟီဟီ”

မင်းမခဏါ လောဆော်မှု။ ကျော်ရဲ ဝမ်းသာအားရပင် ထိုကောင်မ
လေးနား ပြေးသွားမိသည် ။

“လာ... ညှိမလေးလာ... ဒီဘက်မှာ ”

ကောင်မလေးက ကြောင်ပြီး...

“ဟင်... ဒီဘက်မှာ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဘက်မှာ ပြောထားတဲ့ ကိစ္စရှင်းဖို့ မဟုတ်လား။”

ကောင်မလေးက ယောင်တောင်တောင်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

“ဒါဆို မြန်မြန်လာ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက အချိန်ဆွဲထားလို့ မကောင်းဘူး။”

“အင်း... မကောင်းဘူး၊ မကောင်းဘူး၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုကာ ပြေးလိုက်လာ၏။ ကားနားရောက်တော့ ကားတံခါးကို ကမ
နုံးကတန်းဖွင့်ပေးရင်း...

“ကဲ... ညီမလေးအထဲဝင်”

ကားတံခါးဖွင့်တာမြင်တော့ ကောင်မလေးက အံ့အားသင့်သွားသည်

။

“ဟင်... ဒီ... ဒီအထဲမှာ ”

“အေးလေ... ကားထဲမှာ ရှင်းလည်း ရတဲ့ ဟာကို”

သူ့စကားကို ကောင်မလေးက ခေါင်းကို ခက်သွက်သွက်ခါရင်း...

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း ကားထဲမှာ တော့ မရှင်းချင်ဘူး၊ အိမ်သာ...
အိမ်သာမှာ ပဲ ရှင်းမယ်”

“ဟင်”

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည် ။ ဒါကို ကောင်မလေးက သူ့ဗိုက်
သူနှိပ်ပြီး...

“အီး... ဒီမှာ ထွက်... ထွက်တော့မယ်၊ အိမ်သာအမြန်ပြပေး၊ မပြ
ပေးရင် သူ့စကားအတိုင်း ကားထဲမှာ ပဲ”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးမျက်လုံးပြူးသွားရသည် ။ သူမ၏ ခြေတ
စ်ဖက်က ခြေနင်းခုံပေါ်တင်နေပြီ။ နှစ်ဖက်လုံး တင်မိပါက အခြေအနေ
မကောင်း။ ထို့ကြောင့်...

“အဲ... အဲ... အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ”

“ဒါ... ဒါဆို အိမ်သာ... အိမ်သာ... အား”

ကောင်မလေးက တကယ်မရှူနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်နေပုံရသည်။ ကရ
ဝိတ်ဝင်းထဲမှာ အိမ်သာက ဘယ်နားရှိမှန်းမသိ။ ဒါကို အောင်သူရက...

“ကျုပ်ပြားလေး ရှာမျိုလိုက်ရင်တော့ ပိတ်သွားမယ်ထင်တယ်”

“အို... ဒီအချိန် ကျုပ်ပြားရှာမျိုလို့ မှီတော့မှာ လား၊ ဘယ်... ဘယ်လို
အို ကြာပါတယ် ကားထဲမှာ ပဲ”

ကောင်မလေးက အတင်းတိုးသည်။ ဒါကို အနည်းငယ်သတိရှိသော
ကျော်ရဲမှ ပင် ကောင်မလေးလက် ဖမ်းဆွဲပြီး...

“ဖြတ်လမ်းတော့ရှိတယ်”

“ဘယ်... ဘယ်မှာ လဲ၊ ဘယ်လိုသွားရမှာ လဲ”

ကောင်မလေး၏ အလောတကြီးအမေး။ ဒါကို ကျော်ရဲက ကန်စပ်ဘ
က် လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း...

“ဒီတည့်တည့်သွား”

“ဟင်... ရေထဲ”

“အဲဒါ... အဲဒါ အနီးဆုံးလမ်းပါပဲ”

“အား”

ကောင်မလေးက စကားပြန်ပင်မရဘဲ ကျော်ရဲညွှန်ပြရာသို့ မှုံနေ
အောင် ပြေးချသွားသည်။

အားလုံးက ကောင်မလေးကို ကြောင်ငေးကြည့်မိနေကြသည်။ အ
တန်ကြာမှ ကျော်ရဲ သက်ပြင်းချ၍ ...

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ ၊ ကားထဲဝင်မရှင်းသွားလို့ ”

အောင်သူရက နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့လုပ်ရင်း...

“ရှု... ရှု... အနံ့တော့ကျန်ခဲ့သလားပဲ”

ရဲနောင်က တစ်ဖက်လှည့်ရင်း...

“မင်းပဲ သုတေသနလုပ်၊ ဒီမှာ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ အထဲ”

မင်းမခ က ပါဝင်၍ ...

“အေး... ဟုတ်တယ် ကျော်ရဲ၊ မင်းကိစ္စက မဟုတ်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ နှစ်နာရီလည်း ကျော်”

“ဂျိမ်း”

“ဟဲ့... ပလုတ်တုတ်”

မင်းမခကကားပင် မဆုံးလိုက်။ ကားတံခါးပိတ်သံကြား၍ လန့်အော်မိကြသည်။ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကားပေါ်ပြန်ဝေ့ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

ကားပေါ်တွင် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာသည် မသိ။ သူတို့ အားလုံး လမ်းမဘက် သာဇေးနေပြီမို့ လမ်းမဘက်ကတော့ မဟုတ်နိုင်။ ဖြစ်နိုင်သည် က ကရဝိတ်ထဲက ထွက်လာခြင်းသာ။

“မောင်း... မောင်းလေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သေသွားချင်လို့ လား”

ကောင်မလေး၏ အလောတကြီးစကား။ ကျော်ရဲက အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ...

“ဒါ... ဒါလည်း ကိစ္စရှင်းဖို့ ပဲလားဟင်”

ခုနကောင်မလေးလိုထင်ပြီး မေးမိသည်။ ။

“ကျော်ရဲဆိုတာရှင်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါပဲ”

“ဒါဆို မောင်းလေ၊ မြန်မြန်မောင်း၊ ဟိုမှာ လိုက် လာပြီ”

ကရဝိတ်အတွင်းမှ လူနှစ်ယောက်သုံးယောက် ပြေးထွက်လာတာ တွေ့ရ၏။ ကောင်မလေးက ခေါင်းကိုငုံ့ပြီး...

“ဟဲ့... မမောင်းသေးဘူးလား၊ အမှုဖြစ်ချင်လို့ လား၊ မြန်မြန်မောင်းပါတော့”

“ဟုတ်... ဟုတ်... ဟေ့ကောင်တွေ အားလုံးတက်”

ဟိုကောင်တွေ ကားပေါ် ကမန်းကတန်း တက်ကြသည်။ ။

ကျော်ရဲလည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် ကားပေါ်တက်ပြီး ဝှမ်းခနဲ မောင်းထွက်မိ၏။

“ဒီဝင်းအပြင်ရောက်အောင် မြန်မြန်မောင်း”

“ဟုတ်... ဟုတ်”

ဂီယာကို လျင်မြန်စွာ ချိန်းလိုက်သည်။ ။

“ဟီဟီ... ဟိုတစ်ယောက်တော့ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ ရေထဲဆင်းစိမ့်နေပြီ”

အလိုပြည့်သောမျက်နှာ။ ဘာလုပ်မိလို့ လုပ်မိမှန်းမသိသော မျက်နှာနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရေထဲ ရင်ခေါင်းမျှ ဖော်ပြီး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည်။ ။ လူများက သူ့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းပြည့်ကြသည်။ ။ လုံခြုံရေးက သူ့ကို ကမ်းပေါ်ခေါ်သည်။ ။ သူမကတော့

ခေါင်းခါ၍ ရေထဲဆက်ထိုင်နေ၏။

သိပ်မကြာခင်အတွင်း ကန်တော်ကြီးဝင်းအပြင် ရောက်သွားသည် ။

“ဘယ်... ဘယ်ကိုမောင်းရမှာ လဲဟင်”

ကောင်မလေးက ခေါင်းမဖော်သေး။

“မောင်း... မောင်း ဒီနေရာနဲ့ ဝေးရာကိုသာမောင်း”

“ဪ... ဟုတ်”

ကျော်ရဲလည်း ဘာရယ်မဟုတ် သူ့အိမ်ဘက်လမ်းကို ဦးတည်မိသည် ။ ကျန်သည့်သူများက ကောင်မလေးကိုသာ ကြောင်ငေးကြည့်မိနေကြသည် ။ ကောင်မလေးက လုံးဝခေါင်းမဖော်သေး။ ကားက ကန်တော်ကြီးဝင်းနှင့် အတော်ဝေးရာကိုရောက်မှ သူမ၏ ခေါင်းတဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာ၏။ ဘေးဘီဝေကြည့်သည် ။ နောက်...

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

“အဲ”

ကောင်မလေး၏ ရယ်သံကြားတော့ အားလုံးလန့်သွားကြသည် ။ နောက် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ပန်းကို လမ်းမပေါ်သို့ လွှဲပစ်ကာ...

“သွားပေဦးတော့ လွမ်းသူ့ပန်းခွေရေ၊ ဟား... ဟား... ဟား”

သူ့ဘာသာသူ သဘောကျစွာ ရယ်ပြန်သည် ။ သူ့ပုံက အခုမှ လွတ်လပ်သွားပုံ။

ရုပ်ရည်ကတော့ အင်မတန် သည်းခံချင်စရာကောင်းသော ရုပ်ပင်။ သို့သော်...

“ဟေ့ကောင်... ရူးနေတာလား မသိဘူးနော်”

ရဲနောင်က စကားစသည် ။ ဒါကို ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲ
နောက်ပြန်လှည့်ရင်း...

“ဘာရူးတာလဲ၊ စကားကို ဆင်ခြင်ပြော၊ အားလုံး အချုပ်ထဲ ရောက်
သွားချင်လား”

“အင်”

ကောင်မလေးစကားကြောင့် ရဲနောင် နင်သွားသည် ။ နောက် တစ်
ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ရင်း အောင်သူရက...

“တယ်စွာပါလား၊ သူ့ကိုယ်သူ လူမိုက်များ ထင်နေသလားမသိဘူး”

ဒါကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားသော ကောင်မလေးက...

“အေး... မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ လူမိုက်ပဲ၊ အဘိုးက ဓားပြ၊ အဘွားက သူပုန်၊ အ
ဖေက လူမိုက်၊ အမေက သားသတ်လိုင်စင်နဲ့ ၊ ဦးလေးနှစ်ယောက်က
ထောင်ထဲမှာ ၊ မိုက်တယ်ကွာ၊ မလိမ္မာဘူး၊ လူဆိုးဆိုတာ ငါတို့ အမျိုး၊
ကဲ ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“အိ(စ်)”

အောင်သူရ သူ့ပါးစပ်ပင် သူပိတ်အုပ်မိသည် ။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

ကောင်မလေးက သူ့ဘာသာသူ သဘောတွေကျနေသည် ။

“ဝူး... ဟူး... ဟူး”

ကားအပြင်ဘက် ခေါင်းထုတ်၍ အော်လိုက်သေးသည် ။ ဒါကို ကျော်
ရဲက...

“နေပါဦး မအာတာ၊ အခု ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ”

သူမ ကျော်ရဲကို ပြန်ကြည့်သည်။ ။ ပြီးနောက်...

“မောင်းလေ... မောင်း”

ဟု ဆိုကာ ပြန်လှည့်သွား၏။ ပြီးတော့ သူ့ဘာသာသူ ပျော်နေပြန်သည်။ ။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

ကြည့်ရတာ ရူးနေပုံတော့ မပေါ်။ မြူးနေပုံသာ ပေါ်၏။

“မောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်ကိုမောင်း”

“မောင်းပါ... မောင်းပါ၊ ကားနဲ့ မောင်းပို့တာပဲ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“အင်”

ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိတော့။ ရဲနောင်က အသံတိုးတိုးဖြင့်

...

“ဒီလိုလုပ်၊ မင်းအိမ်ကိုသာမောင်း၊ သူ့ကို အသေအချာစစ်ဆေးပြီး လိုအပ်တဲ့ နေရာ ပြန်ပို့မယ်ကွာ၊ ရူးနေရင်လည်း အရူးထောင်၊ ဒါမှ မဟုတ် သူ့အိမ်ပေါ့”

ရဲနောင်စကားကြားတော့ ကောင်မလေးမျက်နှာ ပျက်သွား၏။ နောက် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်ကျသွား၏။

ကားကလေးက ကျော်ရဲအိမ်လမ်းဘက်သာ။

*

အိမ်ထဲကို ကားလေးဝင် လာပြီး ကားထဲမှ ကျော်ရဲတို့ နှင့်အတူ မိန်း

ကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည် မြင်သည် နှင့် ကဗျာဆရာကြီးမှာ ဟမ်းဖုန်းရှိလျှင် သူ့ကို လာရောက်မိတ်ဆက်မည်ဟု ပြောထားသော မိန်းကလေးထင်ပြီး ရူးကြောင်မူးကြောင်နှင့် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် လက်ကမ်းကာ...

“ကျွန်တော် သားအိမ်ကောင်းပါ”

ကောင်မလေးက သူ့ကို ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်ရင်း...

“သားအိမ်ကောင်းဆို အထဲမှာ နေလေ၊ ဘာလို့ အပြင်ထွက်နေတာလဲ၊ မီးဖွားခါနီးလို့ လား”

“ဗျာ... ဪ... အင်း... ဖွား... ဖွား”

ကဗျာဆရာကြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ခေါင်းကုတ်သည် ။ ပြီးတော့ ယောင်တိယောင်နနှင့်....

“ဪ... သားအိမ်ကောင်းဆိုတော့ အထဲမှာ ၊ ဖွားခါနီးမှ အပြင်၊ အေးလေ ကဗျာဆရာဆိုတော့ အထဲမှာ ပဲနေသင့်တာပေါ့”

ဆိုကာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွား၏။ ကောင်မလေးကတော့ သူ့အိမ်သူ့ယာ သူပြန်ရောက်သလို အိမ်ထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်နေလေတော့၏။ အားလုံးကလည်း သူ့ကို ကြောင်တောင်တောင်နှင့် သူလုပ်သမျှ လိုက်ကြည့်နေမိကြသည် ။

“ကျော်ရဲ”

“ရှိ... အဲ... ခင်ဗျာ”

ကြောက်လန့်တကြား ထထူးမိသည် ။

“ဒါ... နင့်အိမ်လား”

“ဟုတ်... အဲ... ဟုတ်ပါတယ်”

သူမ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။ ။ ပြီးနောက် ကျေနပ်ဟန်ဖြင့်...

“မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကခမ်းနားပြီး လူက စုတ်ပြတ်နေတာ တော့ ဆိုးတယ်၊ ဒီကြားထဲ ဟိုအရက်သမား အဘိုးကြီး ရှိနေတာလည်း မကောင်းဘူး၊ မကောင်းဘူး”

သူ့စကားစတုန်းက ပဏာယူရန်ထွက်လာသော ဦးလေးပင် ဖတ်ခနဲ လိုက်ကာနောက် ပြန်ပြေးဝင်သွား၏။

ကောင်မလေးက ဆိုဖာဆက်တီတစ်ခုတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ။ ကောင်မလေး ထိုင်တာမြင်တော့ ကျော်ရဲတို့ အုပ်စု ကြောက်ပြီး ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်မိကြသည်။ ။ နောက်မှ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရှိုးတိုးရှမ်းတန်းနှင့် ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ။

“ဒါနဲ့ ”

ကျော်ရဲစကားစသည် နှင့် ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲ ပြန်ထသွားသည်။ ။ စကားစသာ တိုးလိုးတန်းလန်း။

ကောင်မလေးက ဦးလေးဝယ်စုထားသော ပန်းချီကားများကို သေချာစွာ လိုက်ကြည့်သည်။ ။ ကျော်ရဲတို့ အုပ်စုလည်း လိုက်ပဲရှင်းပြရမလား။ ထိုင်ပဲနေရမလား မသိတော့။ ကောင်မလေးက စိမ်ပြေနပြေ လက်နောက်ပစ်၍ လိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

သူကြည့်၍ အားရတော့မှ ကျော်ရဲတို့ ရှိရာ ဆက်တီတွင် လာပြန်ထိုင်သည်။ ။

“ဘာမေးမလို့ လဲ၊ မေး၊ မရှင်းတာရှိလို့ လား”

ကောင်မလေးက အရင်စပြော၍ အားလုံးခေါင်းခါမိသည်။ ။

နောက်မှ ကျော်ရဲက သတိရပြီး...

“အဲ... မဟာာ၊ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာလဲဆိုတာ”

“မနေ့ကပဲ ရှင်ချိန်းတာလေ၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ”

“အဲ”

ဟုတ်သား။ မနေ့ကပဲ ဖုန်းထဲမှ နေ၍ ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ သူကိုယ်တိုင် လက်ခံခဲ့သား။ ဒါကိုက ပြောစရာမရှိ။ ဒါဆိုရင်...

“ဒါပေမဲ့... ဟိုလေ အခုလိုကြီးလိုက်လာတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ နောက်ကြောင်းလေးလည်း ရှင်းပြပါဦး”

ကောင်မလေးထံမှ သက်ပြင်းချသံကြားရ၏။ နောက်မျက်နှာလေးတောင် ငယ်သွားသလားထင်ရသည်။ ။

“ကျွန်မနာမည်က မစိန်ပုပါ”

“စိန်ပု”

နာမည်နှင့်လူက တစ်စိကလေးမှ မလိုက်ဖက်၍ အားလုံးထအော်မိသည်။ ။

ထိုစဉ် နာရီထိုးသံ ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင် ဟု ၍ သုံးချက်တိတိကြားရသည်။ ။ မသိလျှင် လက်ဝှေ့ပွဲစရန် ခေါင်းလောင်းတီးလိုက်သလို။ ဒါကို ကောင်မလေးက မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဖေ့နာမည်က ဦးအောင်စိန်၊ အမေက ဒေါ်အေးပုမို့ အဖေရော အမေ့နာမည်ပါအောင် စိန်ပုလို့ မှ ညွှဲခဲ့တာပါ။ နောက်ပြီး ခုနက ကျွန်မရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံကိုကြည့်ပြီး တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ ၊ အမှန်တော့ ကျွ

နိမိတ်ကြောက်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်မှန်းသိရင် ပိုပြီးကြောက်စရာ ကောင်းအောင် ပြုမူတတ်တဲ့ လူတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရပေါင်းများ လို့ ကျွန်မ မကြောက်တတ်သလို နေခဲ့တာပါ။ အမှန်တော့ ကျွန်မ အင်မတန်ကြောက်နေပါတယ်။ တကယ်ပါ။ ကျွန်မဘဝဟာ အကြောက်တရားနဲ့ ချည်းပဲ နေခဲ့ရတာပါ”

ကောင်မလေး၏ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ နောက်ငိုသံ ဝဲဖြင့်...

“ကျွန်မ စပြီး ကြောက်တတ်ခဲ့တာ ရှစ်နှစ်သမီးကတည်းကပါရှင်”

စကားများက လေထဲမှ နေ၍ နားစည်ကို လာရိုက်ခတ်နေသည် ။ ထိုစကားများ တွင် မျက်ရည်အမှန်အမှားများ ကပ်ပါလာသည် ကို သိရ၏။

*

“သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးပါပဲကွာ၊ ဟင့်”

အင်မတန် စိတ်ခိုင်သော ရဲနောင်ပင် ကျော်ရဲပခုံးဖက်ပြီး ငိုချင်နေသည် ။ အမြဲရွှံ့ပိုးထိုးနေသော မင်းမခပင် လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ ...

“တောက်... ငါတော့ ဒီလောက်အသုံးမကျတဲ့ သူ့အဖေ အောင်စိန်မျက်နှာ လက်သီးနှစ်လုံးလောက် ပစ်ထည့်လိုက်ချင်တာပဲ”

ဒါကို အောင်သူရက

“အိုကွာ... ငါတော့ သူ့မိထွေးတွေဆိုတာကိုပဲ ရေနွေးပူနဲ့ ပက်ချင်တာ”

အားလုံး ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ မှန်ပေသည် ။
မကျေမနပ်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်စရာ။ သူမဘဝမှာ လွန်စွာ သနားစရာ
ကောင်းတော့သည် ။ သူမဘဝက ဤသို့။

*

သူမ ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်တွင် သူမအားကိုးရသော မိခင် ဒေါ်အေးပု
ကွယ်လွန်ပြီး ဖခင်မှာ ဒေါ်တင်နွယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့် တစ်ပင်ထူပြ
န်၏။ ယခင်ကတည်းက သူမ၏ မိခင်နှင့် ဖခင်မှာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍
စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် အရင်းပြုခဲ့ရာမှ အဆင်ပြေလှစွာ စား
သောက်ဆိုင်ကြီး ဖြစ်နေပြီမို့ မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်နွယ်အတွက် ရေက
န်အသင့် ကြာအသင့်ပင်။

ထို့အပြင် ဒေါ်တင်နွယ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းမနေချင်၍ သူ၏
ညီမများ ဖြစ်သော စုနန္ဒာနှင့် နေခြည်တို့ နှစ်ဦးကို ထပ်မံခေါ်လိုက်ရာ
ထိုနှစ်ဦးနှင့်ပါ ဦးအောင်စိန်နှင့် ထပ်မံ၍ ညားကြလေသတည်း။

ဤသို့ဖြင့် မစိန်ပုလေးခများ မိထွေးသုံးယောက်၏ အခိုင်းစေခံ။ စား
သောက်ဆိုင်တစ်ခုလုံး ဒိုင်ခံလုပ်ပြီး အသက်ဆက်ရရှာသည် ။ ပန်းကန်
ဆေးလည်း သူ၊ ထင်းခွဲလည်း သူ၊ မီးဖိုပေါ်မှ အမယ်များကလည်း သူ၊
သူတစ်ယောက်တည်းပင်။

မိထွေးသုံးယောက်က ကျော့ကျော့နေအောင် ဖြီးလိမ်းပြီး ဆိုင်ကော
င်တာတွင် ခုံသုံးလုံးချ၍ စီမံလေသည် ။

ဤသည် ကိုပင် မိထွေးသုံးယောက်က ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်လုပ်ပြီး မတ
င်နွယ်က ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဆိုလျှင် စုနန္ဒာက သီရိဒုံဝမ်းဆက်၊ နေခြည်
က စကဒ်အတိုအပြတ် စသည် ဖြင့် ပူဆာ။ မရလျှင် အချင်းချင်းသောင်း

ကျန်း။ နောက်ဆုံး သူတို့ ဒေါသက မစိန်ပုဆီသာ ကျလေတော့သည်။ ။

တစ်ယောက်က မစိန်ပုခေါင်းကို ပန်းကန်စောင်းနှင့်ခေါက်လျှင် တစ်ယောက်က ယောင်းမနှင့်ရိုက်သည်။ ။ ဒါကိုမြင်လျှင် တစ်ယောက်ကအသည်းယားပြီး ငရုတ်သီးနှင့် ဝင်ပွတ်သည်။ ။ ဖခင်ကလည်း မိန်းမသုံးယောက်ကြား ဘာမှ မပြောနိုင်။

ဒီကြားထဲ စုနန္ဒာနှင့် နေခြည်တို့ မှာ နောက်ယောက်ျားများ ထပ်ယူပြီး မစိန်ပုတို့ အိမ်ပေါ်သို့သာ အခန့်သင့်တင်ထားကြသည်။ ။

ထို့အပြင် သူတို့ ၏ ယောက်ျားများမှာ လည်း အရက်သမားများ မို့ တစ်ချိန်လုံး မူးရူးနေပြီး တစ်ချိန်လုံး မစိန်ပုကိုသာ ရိသဲ့သဲ့ လုပ်နေကြသည်။ ။ ဒါကိုမြင်သော မိထွေးများကလည်း ပျော်၏။

အကြိမ်ကြိမ် အနှိပ်စက်ခံရ၍ အိမ်မှ ထွက်ပြေးရန်လည်း အမြဲတမ်း ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။ သို့သော် လူခြောက်ယောက်၊ မျက်လုံးဆယ့်နှစ်လုံး အမြဲတစေ ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေ၍ အခွင့်မသာခဲ့။ သည် ကြားထဲ ဆိုင်ကိုအမြဲလာနေသော သူတို့ ၏ မောင်ဝမ်းကွဲ ငမူးစိုးအောင်နှင့် အတင်းပေးစားရန် ကြံစည်နေသည့်အတွက် စိန်ပုခမျာ မလှုပ်သာမလှည့်သာ ဖြစ်နေရသည်။ ။

ယခုမှ သာလျှင် မိထွေးသုံးယောက်က ကရဝိတ်တွင် သူတို့ သူငယ်ချင်း၏ သမီးတစ်ယောက် မွေးနေ့ပွဲကိုလာရင်း သူတို့ ၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လိုက်လံဆောင်ရွက်ရန်ခေါ်လာရင်း အခွင့်သာလို့ ထွက်ပြေးလာရခြင်းဖြစ်ကြောင်း

ငိုရင်းတစ်လီ၊ မျက်ရည်ဝိုင်း၍ တစ်ဖုံ လေးနာရီတိတိကြာအောင် ပြောပြသွားလေသည်။ ။

သုံးနာရီမှ စ၍ ပြော၍ လေးနာရီကြာသောအခါ နာရီမှ ခုနစ်ချက်တိတိ ကြားရလေတော့သည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် ပုံပြင်ထဲမှ မိထွေးနှိပ်စက်ခံရသော စင်ဒရဲလားပင် မျက်ရည်ကျနေလေပြီ။

“ကဲ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ရဲနောင်၏ အမေး။ ကျော်ရဲ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ။ ဆောင်းတွင်းကာလမို့ အစောကြီး မှောင်နေပေပြီ။ သို့သော် သံယောဇဉ်က လင်းနေပြီလေ။

“ညကလည်း မှောင်နေပြီကွ၊ ဒီအချိန်ကျမှ သူ့ကို ဘယ်ပိုရမှာလဲ၊ သူအိမ်ပြန်သွားရင်လည်း သူမိထွေးသုံးယောက်နဲ့ က မလွယ်လောက်ဘူး၊ အနည်းဆုံး နားရွက်လောက်တော့ ပြတ်မှာ ”

“အေး... ဒီကြားထဲ ဟိုအရက်သမားတွေရန်ကလည်း မအေးလှဘူးနော်”

“စုနန္ဒာနဲ့ နေခြည်ယောက်ျားတွေက တော်သေး၊ ဟို ငမူးစိုးအောင်က ပိုဆိုးသေးပြောတာနော”

အားလုံး သက်ပြင်းချမိကြသည်။ ။ နောက်မှ အောင်သူရက

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း သူ့ကို ဒီညတော့ ဒီမှာ ပဲ ပေးအိပ်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ မနက်ကြမှ တစ်ခုစီစဉ်ကြတာပေါ့”

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သာ အမှန်ဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“မင်းတို့ လည်း မပြန်ကြနဲ့ တော့ကွာ၊ ဒီမှာ ပဲ အိပ်ကြ၊ တော်ကြာ...”

“ဘာလဲ စိတ်မထိန်းနိုင်မှာ စိုးလို့ လား၊ စိန်ပုက နာမည်သာဆိုးတာ၊ လူတော့ အတော်လှတယ်နော့”

မင်းမခစကားကြောင့် အားလုံး ပေါ့ပါးစွာရယ်ဖြစ်ကြသည်။ မှန်ပေသည်။ မစိန်ပုမှာ နာမည်သာဆိုး၊ ဘဝသာဆိုးသော်လည်း အင်မတန်မှကို သည်းခံချင်စရာကောင်းသော ရုပ်ရည်ရှိပါသည်။

“အခု... မင်းသူ့ကို ဘယ်အခန်းမှာ ထားမလဲ”

အောင်သူရ မေးသည်။

“အမေ့အခန်းမှာ ပါပဲကွာ၊ အမေလည်း ရှိမနေတော့ အမေ့အဝတ်အစားတွေပဲ တော်ရာယူဝတ်ထားဖို့ ပြောထားတယ်၊ သူ ဟိုတယ်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဝတ်စုံနဲ့ ဆို ရှက်စရာကြီး၊ ပြောင်ပြောင်လက်လက်နဲ့”

“အေးလေ”

အားလုံးအသံတွေ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်ကုန်၏။

“ဟာ... ဟေ့ကောင် သူ့မိထွေးတွေက ဒီလောက်နှိပ်စက်ပြီး လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းနေတာ ဒီလိုဝတ်စုံမျိုး ပေးဝတ်ပါ့မလား”

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး တွေဝေကုန်ကြ၏။ သူမကိုယ်ပေါ်မှ မင်္ဂလာပွဲတက်အဝတ်အစားကို ပြန်မြင်ယောင်မိကြသည်။ ဒါကို ကျော်ရဲကသာ...

“မင်း... မင်းတို့ ကလည်း ကွာ မင်္ဂလာပွဲကိုလာတဲ့ ဟာပဲ တစ်ခါတလေတော့လည်း အကောင်းစားပေးဝတ်ထားမှာ ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား ဟေ့ကောင်တွေ”

ကျန်သည့်ကောင်များ သေဖော်ညှိသည်။ အားလုံးက မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်ရင်း...

“ဒါ မသင်္ကာစရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ရုပ်က ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ခဲ့ရတဲ့ ရုပ် မဟုတ်ဘူး နော်”

“အေး... ဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ အဲသည် လိုလုပ်ခဲ့ရရင် ခြေမွေးလက်မွေးတော့ မီးလောက်နေမှာ ပဲ၊ ဟိုကွာ တစ်မွေးမွေးတော့ ကျွတ်ရိပ်သန်းရမယ်”

အားလုံး၏ စကားများကို ကျော်ရဲမှ ပင်...

“ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ အတွေးတွေက ဒီထက်အတွင်းကျဖို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ မင်းတို့ သံသယရှိရင် သူ့ကိုသာ ခေါ်မေးကြနော်”

အားလုံး ခေါင်းများက အိမ်ဘက်ပြန်လှည့်ကုန်၏။ သို့သော်

“ဒါနဲ့ နေဦး... ညဘက်လည်း ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ခေါ်မေးလို့ ကောင်း ပါ့မလား”

ရဲနောင်မှ ချင့်ချိန်သည် ။ ကျော်ရဲကပါ

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ မေးချင် မနက်ကျမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမေးသင့်တယ်၊ ဒီညတော့ သူလည်း ပင်ပန်းရှာပြီ၊ အိပ်ပါစေတော့ကွာ”

ကျော်ရဲကို ဇေဝဇေဝနှင့် ပြန်ကြည့်ကြသည် ။ ကျော်ရဲက သွားဖြဲပြပြီး ...

“ငါ... ငါက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”

ခေါင်းတွေပြန်လှည့်ကုန်၏။ အားလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြတော့။ ။ သာမယာ လမင်းကြီးကိုသာ ငေးနေကြသည် ။ အတန်ကြာမှာ အောင်သူရက...

“ငါလည်း အိပ်တော့မယ်ကွာ၊ ဟေ့ကောင် ကျော်ရဲ ဘယ်အခန်းအိပ်
ရမှာလဲ”

“ဟေ့ကောင်ရ... ငါ့အခန်းလာအိပ်ပေါ့ကွ”

သူ ခြေလှမ်းကိုတုန့်ရင်း

“မင်းအမေ့အခန်း လူရှင်းတယ်မဟုတ်လား”

မစိန်ပုကို ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခွေးကောင် အမှုဖြစ်လိမ့်မယ်”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

*

လ က လင်း လာလေပြီ။ ဆောင်းညကလည်း အေးရှာပြီ။

ကျော်ရဲတို့ အုပ်စုမှာ လည်း ဘာရယ်မဟုတ် ဆောင်းညထဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ပျော်ဝင်နေကြသည်။ ကိုယ်စီအတွေးနဲ့ မို့ ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။

“အိပ်တော့မယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ညနက်ပြီ”

ရဲနောင်နှင့် မင်းမခတို့ ၏ စကား။

“ငါနေခဲ့ဦးမယ်ကွာ”

ကျော်ရဲက ထိုင်ရာကမထသေး။

“လေလည်း ဖြတ်သွားပါဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မိန်းမ မရခင် အောက်ပိုင်းသေသွားတယ်ဆိုကြားမ

ကောင်းဘူး”

နှင်းမှုန်များ ဝေဆိုင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖြူဖွေးစွာ ပိတ်မှောင်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ကားမီးရောင်ကသာ အဖြူရောင်ကြား မှုန်ဝါးဝါး၊ ဘရိတ်နင်း၍ နီသော ဝါသော မီးများက သာ၍ ပင် ကြည့်ကောင်းသေး၏။

နှင်းမှုန်တွေ ဘယ်လောက်ဖွဲဖွဲ နှင်းခွဲ၍ ထွက်လာသော လမင်းကြီးက ပြုံးယောင်သန်းနေသလို။

မြင်မြင်သမျှ ကြည်နူးဖွယ်ရာအတိ။

ကျော်ရဲ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စဉ်းစားမိသည် ။ သူတို့ နှစ်ဦး သဘောတူခိုးပြေးကြတာလား။ ဒါဆိုရင် သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ...

ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ သူ့ဘဝက မိန်းမရသလို၊ မရသလို။ မျက်နှာပေါ် ဖြန်းပက်လာသော နှင်းမှုန်အရသာကို ခံယူရင်း မျက်လုံးမှ ဖိတ်ထားလိုက်သည် ။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ အရာရာ သူမမျက်နှာ။

*

“ကျော်ရဲ... ကျော်ရဲ... ကျော်ရဲ”

ပခုံးကိုကိုင်၍ အတင်းလှုပ်နှိုးသံကြားတော့ ကျော်ရဲမျက်လုံးပွင့်လာ၏။

“ဟင်... ဘယ်သူတွေ... ဪ”

ပထမတော့ လန့်နိုးပြီး ကြောင်သွားသေး၏။ လာနှိုးသူများက တခြားသူများ မဟုတ်၊ အောင်သူရ၊ မင်းမခန့်နှင့် ရဲနောင်။ နံနက်က လင်းချင်းနေပြီ။

“မင်းကွာ လေမဖြတ်တာကံကောင်း”

ရဲနောင်စကား။ အောင်သူရက...

“အဲဒါအရေးမကြီးဘူး၊ မရှိတော့ဘူးကွ၊ မရှိတော့ဘူး”

“ဘာမရှိတော့တာလဲ၊ သားအိမ်ကောင်းမရှိတော့တာလား”

“အာ... မင်းဦးလေးက မူးရူးပြီး အိပ်နေတုန်း၊ အခုမရှိတော့ဘူးဆို တော့ ကောင်မလေး မရှိတော့တာကို ပြောတာကွ”

“ဟင်”

ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် အုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ နောက် ရင်ဘက်ပြန်စမ်းမိ သည် ။ ရင်ခုန်သံက တခိုင်းခိုင်း။

“ဘယ်ကနေဘယ်လို”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးကွ... ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုထထွက်သွားမှန်း မသိဘူး”

“မင်းတို့ ဟာ သေချာရဲ့ လားကွာ”

“သေချာပါတယ်ကွာ၊ အခန်းတံခါးပိတ်နေလို့ ငါ ဝင်ချောင်းခဲ့သေး တာ၊ ဟီဟီ”

မင်းမခက သူ့လုပ်ရပ်သူ သဘောကျသည် ။ ကျော်ရဲကသာ ကမန်း ကတန်းထပြီး...

“ဒါ... ဒါဆို သွားကြည့်ကြရအောင်”

သူ့နောက်က ကြိုးနှင့် သီထားသလို ဟိုကောင်တွေ ကပ်ပါလာ၏။

*

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“မစိန်ပု... မစိန်ပု”

အထဲမှ ပြန်ထူးသံမကြား။ မင်းမခက တံခါးလက်ကိုင်ဘုလေးကို ညွှန်ပြရင်း

“ငါ အဲဒီနေရာက ချောင်းခဲ့တာ၊ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူးဆိုနေကွာ”

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“မစိန်ပု”

ထူးသံမကြား။

“ငါ တစ်ညလုံးထချောင်းနေတာကွ၊ မနက်ကျမှ အိပ်ငိုက်လို့ ဝင်အိပ်လိုက်တာ၊ ဘယ်အချိန် ထလစ်သွားလဲ မသိပါဘူးကွာ၊ အဲဒီတစ်ချက်လေး လွတ်သွားတာ၊ ဟီဟီ”

“ဪ... ဇွဲဆုတောင်ပေးဖို့ ကောင်းနေပြီ”

“ကဲ... ထူးသံမကြားရင်လည်း တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်ကွာ”

“ကောင်းပါ့မလားကွာ၊ မတော် အခန်းထဲရှိနေရင်”

“မရှိပါဘူးဆိုနေကွာ”

အချင်းချင်း ငြင်းခုန်နေရသေး၏။ နောက်မှ ...

“ကဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ တံခါးတော့ ဖွင့်ကြည့်မှ ပဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ပဲမဟုတ်လား”

“တော်ကြာ ရေချိုးနေရင်ရော”

“ရေချိုးနေရင် ငါ ဂျိုးဝင်တွန်းပေးလိုက်မယ်၊ ဟီဟီ”

အရေးထဲ နှာဘူးက တစ်မှောင့်။

“ကဲ... ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့ ၊ တံခါးသာဖွင့်လိုက်”

အားလုံးစိတ်စောစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည် ။

“ကျွီ”

“စိန်ပု”

ပြန်ထူးသံမကြား။ တံခါးကိုဟ၍ ခေါင်းလေးလုံးက အထဲကိုချောင်း
နေသည် ။ အားလုံးမြင်သာအောင် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည် ။

“စိန်ပု”

“ဟင်”

အခန်းတွင်း၌ မည်သူမှ မရှိတော့။ မနောက သူဝတ်ခဲ့သော ဝတ်စုံအ
ကောင်းစားကိုသာ ခုတင်ပေါ် အခန့်သင့်တွေ့ရသည် ။

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“မရှိပါဘူးဆိုနေကွာ”

အားလုံး ခြေလှမ်းများက အခန်းထဲရောက်လာသည် ။ မင်းမခက
ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာထဲ လိုက်ချောင်းသေး၏။ အောင်သူရက ကောင်မ
လေးထားခဲ့သော ဝတ်စုံအကောင်းစားကို ကိုင်ကြည့်ရင်း

“ဟာ... ဟေ့ကောင် ဒီမှာ စာတစ်စောင်ကွ၊ ဘာတွေရေးထားလဲမသိ
ဘူး”

အင်္ကျီ၏ ခေါင်းရင်းတွင် သပ်ရပ်စွာ ခေါက်တင်ထားသော စာတစ်
စောင်ကို တွေ့ရသည် ။ ကျော်ရဲလည်း သိချင်သွားပြီး...

“ပေးစမ်း... ဖတ်ကြည့်ရအောင်”

ခေါင်းလေးလုံး ပူးကုန်ကြသည်။ ။

“ကျော်ရဲ”

အခုလိုကူညီတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဒီအိမ်မှာ မသမာသူတွေနဲ့ နေရတာ မလုံခြုံလို့ ထွက်သွားပြီ။

ဝတ်လာတဲ့ အဝတ်အစားတွေ အဆင်မပြေလို့ ဒီအိမ်က တစ်စုံတစ်ခု ဝတ်သွားတယ်။

ကျန်ခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ စီရုံက “...” ဝတ်စုံအငှားဆိုင်ကို ပြန်ပို့ပေးပါ။ အဲဒီဝတ်စုံ ပြန်အပ်လိုက်ရင် ပိုက်ဆံပြန်ရပါလိမ့်မယ်။ ပြန်ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို သုံးပုံပေးပါ။ ကုသိုလ်ရေးအတွက်ပါ။

အဲဒီ သုံးပုံထဲကမှ တစ်ပုံကိုသုံးပါ။ တစ်ပုံကို ဖြုန်းပါ။ ကျန်တဲ့ တစ်ပုံ ကျမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးပါနဲ့ ။

အကယ်၍ ဝတ်စုံပြန်မအပ်ရင် နေ့စဉ် အတိုးတက်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ပို့ဖြစ်အောင် ပို့လိုက်ပါ။

ကျွန်မကိုတော့ လိုက်ရှာဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ။

တစ်ခါက အပြစ်မဲ့ စိန်ပု...

တော့တာ။

စာကိုဖတ်ပြီး အားလုံး ပက်လက်လန်သွားကြသည် ။

*

“ကဲ... အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ၊ သူပြောတဲ့ အတိုင်း ငှားထားတဲ့ အဝတ်တွေ

သွားပြန်အပ်ရုံပေါ့”

“ဟာ... မပေးတော့လည်း ဘာဖြစ်မှာ လဲ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ”

“ဟာ... အဲဒါဆို အတိုးတွေ တက်နေမှာ ပေါ့၊ ဘယ်သူရှင်းမလဲ”

“အေးလေ... ကိုယ်ရှင်းစရာမှ မလိုတာ၊ သူ့ဘာသာသူရှင်းမှာ ပေါ့”

“မကောင်းပါဘူးကွာ၊ လူမှုရေးအရပေါ့”

အားလုံး သူဌေးသားကယောင်တွေချည်းမို့ အရေးတစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ငြင်းနေရသေး၏။

“ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့”

ကဗျာဆရာကြီး နိုးလာ၏။

“မနေ့ညက သာနေတဲ့ လမင်းကြီး ပျောက်သွားလို့ ဗျ ဦးလေးရ”

ရဲနောင်က အကြောင်းသိမို့ ကဗျာဆန်ဆန်ပြောသည် ။ ဒါကို ကဗျာရှုံးဦးလေးက

“ကြယ်ကင်ဆာ”

တစ်လုံးထဲ ရေရွတ်၏။ နောက်မှ ...

“ဟုတ်တယ်၊ လမင်းကြီးပျောက်သွားလို့ လမင်းကြီးကိုမျှော်နေတဲ့ မင်းတို့ က ကြယ်လေးတွေပေါ့၊ အဲဒီကြယ်လေးတွေက ကင်ဆာဖြစ်ကုန်တာ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဟာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ၊ သားအိမ်ကောင်း၊ ကြယ်ကင်ဆာ၊ ဒီကဗျာခေါင်းစဉ် ကောင်းပြီ” ဆိုကာ ကဗျာရေးရန် အခန်းထဲ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ချသွားပြန်သည် ။ မကြာပါ အခန်းထဲမှ “ညကလကိုလိုက်၊ လကညကိုလိုက်” ဟူသော ကဗျာရွတ်သံ ကြားရသည် ။

အားလုံး သက်ပြင်းချမိကြသည်။ ။ ရဲနောင်မှ စ၍

“မင်းဦးလေးရောဂါလည်း ကုသင့်ပြီ”

ကျော်ရဲက တစ်ဖက်လှည့်ရင်း...

“သွားမပြောပါနဲ့ ကွာ”

“ဘာလို့ လဲ”

“တစ်ခါ သူ့ကဗျာကို ငါဝေဖန်ဖူးတယ်”

“သူဘာပြောလဲ”

“မုန့်တီမျှင်ဝယ်ပေးတဲ့ ”

“ဘာလုပ်ဖို့ တဲ့ လဲ”

“သူ့ကိုယ်သူ မုန့်တီမျှင်နဲ့ ကြိုးဆွဲချမလို့ တဲ့ ”

“သေနေပါဦးမယ်ကွာ”

အားလုံး တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ရယ်မိကြသည်။ ။

“ကဲ... ဒီလိုလုပ်”

အားလုံး ပြန်လည် စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ။

“ဒီဝတ်စုံကို သွားပြန်အပ်ကြမယ်”

“အကြောင်းက”

“ဒါဆို သူ့အကြောင်းကိုလည်း စုံစမ်းလို့ ရမယ်”

“စုံစမ်းပြီးရင်”

“သိ... သိရတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ ကလည်း ”

ကျော်ရဲကို မသင်္ကာသလို ဇေဝဇဝါ ကြည့်ကြသည်။ ။

“ဒါဆိုလည်း ဒီငတိ ဆန္ဒဖြည့်ပေးလိုက်ကြတာပေါ့”

ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ပြင်ဆင်ချမှတ်ရန် အလွယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ ။

★

ကင်းဘက်(စ)စ အဖြူကို ဘောင်ကျစ်ထားပါ။

ရောင်စုံဆေးခွက်များ ရှိ၏။

သင် မည်သည့်စုတ်တံမျိုးကို အသုံးပြုရန် လိုအပ်ပါသနည်း။

လောက၌ မိမိကိုယ်မိမိ အရောင်ဆိုးရန် လိုအပ်သော စုတ်တံ ရွေးချယ်တက်ရန်လည်း လိုပေသေးသည်။ ။

★